

РЕШЕНИЕ

№ 3901

гр. София, 13.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **3697** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс(АПК) вр. чл.26, ал.1 от Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Л. Ц., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. О. Б., срещу Отказ № 5364р-6902/22.03.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, постановен от директора на дирекция“Миграция“ – МВР.

В жалбата са изложени доводи, че оспореният отказ е неправилен и незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон и с целта на закона. Изложени са съображения, че отказът не е връчен по законоустановения ред, както и че са засегнати основни права и свободи по ЕКПЧ.В заключение, от съда се иска отмяната на оспорения административен акт по изложените в жалбата общи съображения.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен не се явява лично. Представява се от адв. Б., който pledира за отмяна на оспорения акт. Претендират се сторените по делото разноски, съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК.

Ответникът – Директорът на Дирекция "Миграция", МВР, редовно уведомен не се явява, представлява се от юрисконсулт Ч., който моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява от прокурор.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните в съдебното производство, че оспорващата страна Л. Ц., [дата на раждане] , е гражданин на С..

На 26.09.2022г. жалбоподателят Л. Ц. е подал Заявление с рег. №Г-3558 за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, в което е посочил, че е лице от български произход. Заявлението е подадено лично, при спазване на изискванията на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България (ППЗЧРБ).

Към заявлението от чужденеца са приложени всички изискуеми документи съгласно чл. 34, ал. 1, чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ: Заверено копие на национален паспорт, издаден от Република С., валиден до 02.10.2027г.; Извлечение от акт за раждане на сръбски и в превод на български език; Писмо № 04-04-0081-7/18.01.2023г., издадено от Изпълнителна агенция за българите в чужбина; Свидетелство за съдимост, издадено от Основен съд В., Република С. в превод на български език; Нотариално заверена декларация от Н. И. Г., ЕГН: [ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], [жк], блок 766, ет.2, ап.3, с която декларира, че притежава собствено жилище-апартамент, находящ се на посочения адрес, на който осигурява адресна регистрация на Л. Ц.; Справка за актуално състояние на действащите трудови договори към 26.09.2022г., издадена от НАП, с която е удостоверено, че жалбоподателят е назначен на длъжност работник в строителството в „Т.Ц.М.бау“ООД, ЕИК[ЕИК]; Трудов договор №051/26.09.2022г.

Представено е писмено сведение, снето от Н. Г. пред дирекция „Миграция“ на 23.01.2023г., в което заявява, че на адреса в [жк], блок 766, ет.2, ап.3 с площ от 68 кв.м. живее заедно с майка си и че е декларирал осигурен адрес на четирима чужденци. Била му предложена сума от 400 евро от адвокат, говорещ сръбски език, който го завел при нотариус за декларация, но твърди, че тези четири лица никога не са живели на адреса и не ги е виждал.

Видно от писмо от 24.03.2023г. от ИА“Главна инспекция по труда“, при извършена проверка на „Т.Ц.М.бау“ООД от собственика на дружеството са изискани, документи от които се установява, че работниците(32 лица – граждани на трети страни, между които и жалбоподателят) са били назначени с цел да получат постоянно пребиваване в България, на основание техния български произход. Всички лица са започнали да ползват неплатен отпуск веднага след назначаването им.

В хода на административната процедура с писмо рег. № 11-20205/17.10.2022г. по описа на ДАНС е представено становище, съгласно което, специализираният орган не разполага с данни, даващи основание, че жалбоподателят, представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява същият да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република България .

Във връзка с осъществяване контрол по спазването на условията и реда за пребиваване на чужденци в изпълнение на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР са извършвани регулярни проверки по местопребиваването на чужденеца, като е осъществена проверка обективирана в Докладна записка рег.№5364р-1945/24.01.2023г., видно от която чужденеца не е пребивавал на регистрирания адрес.

Представена е Справка за пътуване на лице-чужденец от 29.05.2023г., видно от която жалбоподателят Л. Ц. е влезнал в Република България на 26.09.2022г. през ГКПП К. в

07, 49ч. и е излезнал същия ден в 19,34 ч.

С писмо от 18.01.2023г. от ИАБЧ се установява, че Л. Ц. не е подавал заявление за издаване на удостоверение за български произход. Не е представен в административното производство, във вр. с чл.35, ал.2 ППЗЧРБ, документ за доказване на българския произход на лицето. В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани нови доказателства.

При така установено и въз основа на задълбочен анализ на събраните доказателства и мотивите, съдържащи се в изготвените докладни записки, е издаден оспореният в настоящето производство Отказ № 5364р-6902/22.03.2023г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, постановен от директора на дирекция "Миграция" – МВР.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегната е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Съдът приема, че същата е депозирана в преклузивния срок, доколкото от органа не са ангажирани доказателства за датата на връчване на оспорения акт.

Оспореният отказ е издаден от Директор на Дирекция "Миграция" – МВР, който е компетентният административен орган, съгласно чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ. При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административното производствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа, същият е мотивиран.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Не е спорно, че жалбоподателят е подал заявление за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в РБългария на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, позовавайки се на български произход и ползвайки облекчената процедура по чл.11, ал.5 ППЗЧРБ. Административният орган е дал възможност на жалбоподателя да представи доказателства за българския си произход, но такива не са ангажирани, което се установява и от отговора на ИАБЧ.

Съгласно изискването на чл.11, ал.5 ППЗЧРБ, когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване, дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР след предоставянето на писмено становище от ДАНС и след заплащането на такса за визата по Тарифа № 3 за таксите, които се събират за консулско обслужване в системата на Министерството на външните работи по Закона за държавните такси, могат да издадат разрешение за пребиваване, когато държавният интерес налага това или при извънредни обстоятелства, доказани по надлежния ред със съответни документи, или след представяне на регистриран в Националната агенция за приходите (НАП) трудов договор, сключен за срок минимум шест месеца. Дирекция "Миграция" или отдел/сектори/групи "Миграция" при ОДМВР изпращат в Д. – МВНР документ за платена такса за визата.

Оспореният отказ е мотивиран с декларирането от жалбоподателя на неверни данни относно адресът на пребиваване и противоречие между представения трудов договор и реалната възможност да изпълнява длъжността „работник строителство“, тъй като лицето не пребивава на територията на РБългария.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и чл. 26.

Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ –декларирани неверни данни, една от двете алтернативни хипотези предвидени в законовия текст.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на процесното заявление.

Безспорно е установено, че при извършената проверка на адреса, служители на службата за административен контрол на чужденците са събрали писмени обяснения от собственика на недвижимия имот, както и информация от информационните масиви на МВР относно влизанията и излизанията на чуждия гражданин, видно от която жалбоподателят Ц. е пребивавал в България само на 26.09.2022г. в периода от 07, 49ч. до 19,34 ч. Същият ден е подадено заявлението и е сключен трудовия договор, целящ доказване на трудова заетост на жалбоподателя.

Безспорни са констатациите относно ненамирането на чуждия гражданин на заявения адрес за пребиваване- [жк], блок 766, ет.2, ап.3, които се подкрепят от писмените обяснения на съсобственика на имота Н. Г., който е декларирал, че адвокат със сръбски акцент му предложил пари срещу предоставяне на адрес на чужди граждани (4 на брой), но той не ги е виждал никога и те не са живели в апартамента, където живее с майка си. Дал е съгласието си, за да могат сръбските граждани да получат пребиваване в България. Посочването на адрес за пребиваване в България, на който чуждият гражданин не само не е пребивавал, а и собственикът, който живее с майка си в апартамента, не е имал намерение да предостави имота си за реално ползване, е индичия за липса на намерение у чуждия гражданин реално да живее на посочения адрес. В случая, е безспорно доказано, че регистрираните на адреса четирима чужденци, между които и жалбоподателят, не са пребивавали никога на адреса, а и собственикът е съзнавал, че адресът е предоставен единствено за целите на заобикаляне на режима на пребиваване на чужденците в България.

Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

На основание сключения на 26.09.2022г. трудов договор, жалбоподателят е следвало да постъпи на работа като работник в строителството същия ден с месторабота в [населено място]. Това физически е било невъзможно, тъй като същият ден жалбоподателят е напуснал България. Също така от собственика на дружеството-работодател са снети писмени обяснения, че жалбоподателят и още 31 лица са били назначени с цел да получат постоянно пребиваване и никога не са постъпвали реално на работа, т.е. те никога не са имали намерение да престират работната си сила. Не е представена заповед за ползване на неплатен отпуск, както е заявил работодателят, което също подкрепя тезата за фиктивността на сключения трудов договор.

Горепосочените данни правилно са преценени от административния орган като

основание по чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ да се откаже претендираното право, тъй като чуждият гражданин е декларирал пред административен орган (в подаденото заявление) адрес, на който реално не пребивава и няма намерение да пребивава, както и фиктивен трудов договор.

В идентичен смисъл е Решение № 7257 от 16.06.2021 г. по адм. д. № 4855/2021 г., IV отд. на ВАС: „От представените доказателства по делото, се установява, че на адреса, за който е представена декларация от собственика и е сключен договор за наем, се намира имот, за който собственикът е подал декларации, с които е заявил съгласието си и други лица да пребивават и бъдат адресно регистрирани. От това е направен логичен извод от страна на административния орган за фиктивно сключен договор с цел формално да се отговори на изискванията на закона за предоставяне на виза, още повече, че такива сведения са му представени със становището от ДАНС“.

Понятието за жилищна площ и лица, които обичайно пребивават на един адрес, следва да се преценява така, като е дефинирано в параграф 1, т. 1 и т.2 от Допълнителните разпоредби на Закона за гражданската регистрация. Няма друга дефиниция на същото понятие за целите на ЗЧРБ и не може да се твърди, че предвиденото по Закона за гражданската регистрация е неприложимо в случаите на проверка на декларирани достоверни данни. Законодателят очевидно е установил един стандарт, във връзка с регистрацията на лицата на конкретен адрес, за което е задължено и лицето, кандидатстващо за постоянно пребиваване. Именно декларирането на адрес, на който пребиваването в страната е под въпрос, е относимо към избраното от органа правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл.4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБългария. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон -ЗЧРБ. Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за нарушаване на основни права и свободи.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 4-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Ц., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв. О. Б. срещу Отказ № 5364р-6902/22.03.2023г., постановен от директора на дирекция“Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на постоянно пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Л. Ц., [дата на раждане] , гражданин на С., с личен паспорт №013213245 издаден на 02.10.2017г. от МВР С., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: